

תת"ע (פתח תקווה) 7739-04-25 - מדינת ישראל נ' עזאדין אבן פרג'

בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקווה

תת"ע 7739-04-25 מדינת ישראל נ' אבן פרג'
תיק חיצוני: 37250070002

לפני כבוד השופט עמית בר

מאשימה - המשיבה
נגד מדינת ישראל

המבקש - הנאשם
עזאדין אבן פרג'

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק שניתן בתאריך 25.5.25 וזאת בהתאם לסמכותי מכח **סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982**.

כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בקלות ראש, עקיפה ונסיעה בנתיב הנגדי.

פסק הדין ניתן לאחר שהמבקש נשפט בהעדרו. המבקש זומן לדין אך לא התייצב.

מדובר בתיק הזמנה לדין. המבקש חתם על ההזמנה לדין.

פסק הדין ניתן בתאריך 25.5.25.

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה בתאריך 24.8.25.

טענות הצדדים:

טענות המבקש:

לטענת ב"כ המבקש, המבקש לא התייצב לדיון בעניינו וזאת לאור מחלה זיהומית חריפה (דלקת קיבה

ומעיים). צורף אישור רפואי על מחלה לצרכי עבודה לגבי התאריכים 24.5.25-28.5.25

ב"כ המבקש טען כי המבקש כופר בביצוע העבירה אך מסר כי את טיעוניו יפרט בפני בית המשפט.

המבקש מסר כי נודע לו על הפסילה לתדהמתו כאשר הגיע למשרד הרישוי.

טענות המשיבה:

לטענת ב"כ המשיבה, מדובר בדוח מסוג הזמנה לדין.

המשיבה טענה כי היות והמבקש לא יכל להתייצב בשל נסיבות אישיות היה עליו להגיש בקשה לדחיית הדיון.

כמו כן ציינה המשיבה כי מדובר בשיהוי של 3 חודשים.

ומשכך, המשיבה התנגדה לבקשה.

דין והכרעה:

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 מאפשר לדון אדם בהיעדר בכתב אישום מהסוג בו הורשע הנאשם, וקובע חזקה כי אם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדר. ונביא בקצרה את נוסח הסעיף.

סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 מאפשר הגשת בקשה לבטל את פסק הדין. השיקולים להם בית המשפט נדרש בדונו בבקשה לביטול פסק דין שניתן שלא בנוכחות המבקש לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים:

האחד - סיבה מוצדקת להימנעותו של המבקש להתייצב לדין.

השני - אם יגרם למבקש עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.18)

בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון.

המבקש זומן כדין לדיון.

המבקש לא התייצב לדיון. המבקש אף אינו טוען על כך שלא ידע על מועד הדיון. אישור המסירה סרוק בתיק בית המשפט.

אין חשש לעיוות דין;

בנוגע לטענה כי יגרם למבקש עיוות דין אם לא יינתן לו יומו, כפי שנקבע ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.3.18):

" על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. "

עוד נקבע כי על המבקש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין. רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.3.18).

טענה כללית כי המבקש כופר בביצוע העבירה אין בה די כדי לבסס טענת עיוות דין הצדיקה ביטול פסק דין (ראו רע"פ 2573/17 גיאר נ' מדינת ישראל (6.9.17)).

במקרה זה, המבקש כופר כירה כללית ואינו טוען טענות מהן ניתן ללמוד כי מדובר בהרשעת שווא ואין חשש לעיוות דין.

אי הגשת בקשת דחייה מראש- מלמדת על רצון לראות את תוצאת הדיון ולפעול בהתאם לתוצאת המשפט.

המבקש טען כי חלה וניתנה לו חופשת מחלה מיום 24.5.25 ועד ליום 28.5.25

אם ידע המבקש כי נבצר ממנו להגיע לדיון, היה עליו להגיש בקשה בהתאם. נראה כי המבקש ביקש לראות את תוצאת המשפט ואם לא תמצא חן בעיניו התוצאה יגיש בקשה לביטול עקב מחלה.

זאת ועוד, אם היה מגיש את הבקשה במועד מייד בסמוך לאחר מועד הדיון היה ניתן לשקול את האיחור בהגשת הבקשה בשל מחלתו, אולם, המבקש הגיש את הבקשה רק ביום 24.8.25 כשלושה חודשים לאחר מועד הדיון.

המחלה ממנה סבל המבקש על פי התעודה היא **GASTROENTERITIS** המבקש לא היה מאושפז ולא הייתה כל מניעה להגיש בקשת דחייה, או להגיש בקשה דחופה או הודעה על המחלה בסמוך מייד לאחר הדיון.

לא כל אישור רפואי הופך את המבקש לחסר יכולת תפקוד. גם אם למבקש הייתה סיבה לאי התייצבות לדיון ביום הדיון, אך אין הדבר שולל ממנו את היכולת להגיש בקשת דחייה במקביל לאי התייצבותו או לשלוח מישהו מטעמו שיסביר את אי התייצבותו.

לא ניתן לקבל התנהלות מסוג זה. אישור רפואי לאי התייצבות לדיון אינו חזות הכל. אין באישור הרפואי מהתייצבות כדי לפטור את המבקש מחובותיו האחרות, כגון הודעה על אי התייצבותו טרם הדיון בשל מחלה, או בסמוך מייד לאחר מכן.

השיהוי משתנה בין תיק לתיק ויש לשקול את השיהוי ואת התנהלות המבקש בהתאם לנסיבות המקרה הקונקרטי. במקרה זה מדובר בשיהוי שאינו מוצדק ביחס לנסיבות המקרה.

נראה כי רק לאחר שהמבקש סבר שתוצאת ההליך חמורה, החליט לפנות לבית המשפט. **לא ניתן כל הסבר לשיהוי בהגשת הבקשה.**

לאור האמור לא מצאתי הסבר מניח את הדעת באי הגשת בקשת דחייה ובשיהוי בהגשת הבקשה רק בתאריך 24.8.25 כאשר פסק הדין ניתן בתאריך 25.5.25.

שיהוי מעל ל 30 יום.

פסק הדין ניתן בתאריך 25.5.25 אך הבקשה הוגשה רק בתאריך 24.8.25 כשלושה חודשים. ממועד פסק הדין.

בסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 נכתב כך: **"לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע."**

במקרה זה מדובר בשיהוי ניכר מעבר ל 30 הימים.

אמנם אין לבית המשפט ידיעה על מועד קבלת פסק הדין על ידי המבקש, אולם מאחר והמבקש ידע על מועד הדיון היה עליו לכל הפחות ברר את תוצאות הדיון ולהגיש את הבקשה לביטול פסק הדין בסמוך לאחר הדיון אם ידע שלא התייצב מפאת מחלתו.

סופיות הדיון:

בית המשפט מחויב לתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון ראה בעניין זה ע"פ (באר שבע) 4252/07 נאוה

משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07).

לאור האמור;

משלא שוכנעתי כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש לדיון;

משלא לא שוכנעתי כי יגרם למבקש עיוות דין במידה ולא ינתן לו יומו;

לאור השיהוי בהגשת הבקשה ממועד פסק הדין ועד להגשת הבקשה;

לאור עקרון סופיות הדיון;

לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשה.

הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ה' אלול תשפ"ה, 29 אוגוסט 2025,
בהעדר הצדדים.